

Bila je sredina jutra; Winston beše izišao iz svog boksa da ode u klozet.

S drugog kraja dugog, sjajno osvetljenog hodnika približavala mu se jedna usamljena figura. To je bila ona crnomanjasta devojka. Od one večeri kad je naišao na nju ispred antikvarnice bilo je prošlo četiri dana. Kad mu se približila, on vide da joj je desna ruka u zavoju, neprimetnom izdaleka pošto je bio iste boje kao i njen kombinezon. Verovatno je zgnječila ruku okrećući jedan od onih velikih kaleidoskopa na kojima su se sižei romana 'uobličavali'. Takvi nesrećni slučajevi bili su svakodnevna stvar u Odeljenju proze.

Razdvajalo ih je možda četiri metra kad se devojka spotače i pade gotovo na nos. Pad je natera da oštro krikne od bola. Mora biti da je pala pravo na povređenu ruku. Winston se zaustavi na mestu. Devojka se beše podigla na kolena. Lice joj dobi mlečno žutu boju na kojoj su joj se usta isticala crvenija nego ikad. Oči su joj bile upravljene u njegove, sa molećivim izrazom koji je više odavao utisak straha nego bola.

U Winstonovom srcu se pokrete neko čudno uzbuđenje. Pred njim se nalazio neprijatelj koji je imao nameru da ga ubije; pred njim se isto tako nalazilo ljudsko biće, u bolu, možda i sa slomljenom kosti. On se već beše instinktivno pokrenuo da joj pritekne u pomoć. U trenutku kad ju je video kako pada na zavijenu ruku, bilo mu se činilo da bol od toga oseća u svom sopstvenom telu.

"Povredili ste se?"

"Nije ništa. Samo ruka. Odmah će proći."

Govorila je kao da je imala lupanje srca. U svakom slučaju, bila je veoma pobledela.

"Niste ništa slomili?"

"Ne, u redu je. Samlo me je za trenutak zabolelo, ništa više."

Ona ispruži zdravu ruku, i on joj pomože da ustane. Bilo joj se već povratilo nešto boje; izgledala je mnogo bolje.

"Nije ništa", kratko ponovi ona. "Samo sam se malo udarila po zglobu. Hvala, družo!"

I na to produži svojim putem, brzim i odsečnim koracima, kao da se zaista ništa i nije desilo. Ceo događaj nije mogao potrajati više od pola minuta. Ne pokazivati osećanja na licu bilo je navika koja je stekla status instinkta; a ionako su se zadesili odmah ispred telekrana kad se slučaj dogodio. No i pored toga bilo je vrlo teško ne odati trenutno iznenađenje, jer mu je devojka, u one dve-tri sekunde dok joj je pomagao da ustane, bila tutnula nešto u ruku. Nije bilo nikakve sumnje da je to uradila namerno. To nešto bilo je malo i pljosnato. Prolazeći kroz vrata klozeta, on ga premesti u džep i opipa vrhovima prstiju. To je bio komad papira presavijen u kvadratić.

Dok je stajao u pisoaru, uspe, uz još malo pipkanja prstima, da odmota. Očigledno je na njemu bila neka poruka. Za trenutak mu dođe iskušenje da ga odnese u jednu od kabina i smesta pročita. No to bi bila krajnja ludost - to je dobro znao. Ako se ijedno mesto neprekidno kontrolisalo preko telekrana, to su bile klozetske kabine.

On se vrati u svoj boks, sede, nehatno baci komad papira među dokumenta na stolu, stavi naočare i privuče diktograf. "Pet minuta", reče u sebi, "naj-najmanje pet minuta!" Srce mu je u grudima tuklo zastrašujuće glasno. Na sreću je posao pred njim bio čisto rutinski ispravljanje dugog niza cifara, što nije zahtevalo veliku koncentraciju.

Šta god da je pisalo na papiru, moralo je imati nekog političkog značenja. Koliko je mogao videti, postojale su dve mogućnosti. Jedna, daleko verovatnija, da je devojka agent Policije misli, kao što se i plašio. Nije znao zašto Policija misli nalazi za shodno da svoje poruke dostavlja na takav način, ali možda su imali svojih razloga. Tekst na papiru mogao je biti pretnja, poziv, neka zamerka, naređenje da izvrši samoubistvo. No postojala je i druga, bezumna mogućnost koja je neprestano podizala glavu iako je uzalud pokušavao da je